

IN MEMORIAM

OTTO v. FRIESEN

Vid Kungl. Vitterhets Historie och Antikvitets Akademiens sammanträde den 6 oktober 1942 yttrade preses följande.

Om akademiens den 11 september avlidne ledamot professor emeritus Otto v. Friesen ha redan i tal och skrift yttrats många högt uppskattande och varmt kända minnesord. Hans imponerande lärdom, hans banbrytande forskning, där skarpsinne och fantasi samarbetade, vitsordas enstämmigt

av kompetenta bedömare; som akademiens undervisare väckte han, säges det från lärjungarnas sida, deras beundran och kärlek; hans förtrogna vänner sörja i honom den främste i kretsen.

I vår akademi tillhörde v. Friesen den filosofisk-filologiska klassen, som nu — efter hans bortgång — icke längre äger kvar någon av de ledamöter den tog i arv från den odelade akademien. Under klassens fyra första år var han också dess ordförande. Hans namn är dock närmast knutet till de vetenskaper, som hänföras till akademiens historisk-antikvariska klass. På hans historiska intresse och omsikt ha vi i dessa dagar fått ett nytt bevis genom den posthumt publicerade undersökning där han, mot en hyperkritisk sanningssträvan, hävdar bl. a. att Torgny lagman icke är blott en sagogestalt. Och inom antikviteterna stod han som den främste bäraren av akademiens gamla traditioner inom kunskapen om runstenarna, våra — såsom han själv kallat dem — »väl märkligaste fornminnen». Varjehanda omständigheter vållade att han icke, som man väntat, kom att bli en av de granskare och tolkare, vilka enligt titelbladen bidragit till akademiens mäktiga runverk. Men med all rätt har hans namn förknippats med detta verk därigenom att dess senast utgivna häfte tillägnats honom såsom »grundläggaren av den moderna svenska runforskningen». Och i våra handlingar ingår hans sista runmonografi, den om Sparlösa-stenen — ett arbete, som vackert bringar i erinran Karlfeldts hälsningsord till v. Friesen i Svenska Akademien: att bortom all lärdom vidtager ingivelsens rike och att v. Friesen berömligen visat sig höra till dem som förmå använda djup kunskap till självständigt skapande.

En av v. Friesens vänner bland de uppländska runmästarna, Balle, högg i stenen in en maning till runvis man att reda de runor han ristat. Det bör inte lämnas osagt att v. Friesen följde en sådan maning även på det för lekmannen tacknämliga sätt att han i smärre, allmänfattliga skrifter, utmärkta av ypperlig reda och klarhet och av smittande kärlek till ämnet, lät de gamla mästarnas verk komma till heders.

Till sist må även på detta rum betygas vemodet och saknaden över att ej mera få erfara den välgörande trygghet, som en var kände inför Otto v. Friesens manligt fasta, flärdfria och försynta väsen.

Klichén har utförts efter fotografi av hovfotograf G. Sundgren och ställts till Fornvännens förfogande av Upplands Fornminnesförening.